

□□□□□□□□ இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் மெதுவாகவே தலகைட்டத் தொடங்கியது. 1911 இல் "இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்" என்று உத்தியோகப்பர்வமாக தமிழ் மற்றும் சிங்கள இனத்தகைச் சரேந்த தலகைவர்கள் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர்.

1915இல் இலங்கையில் நடந்த சிங்கள - முஸ்லீம் கலவரத்தின் போது கட்ட, தமிழ் தலகைவர்கள் மற்றைய இனங்களுக்கு துரோகம் செய்தனர். கண்டியில் முஸ்லீம் வழிபாட்டு தலத்திற்கு அருகில் வதைத்து புத்தரின் பிறந்த தினத்தகை கொண்டாடும் போதே, இந்த இனக் கலவரம் உருவானது. இது பின்னால் திட்டமிட்ட வகையில் வளர்ச்சி பெற்றது. அந்த இனக் கலவரத்தின் போது 86 முஸ்லீம் வழிபாட்டு தலங்கள் சதேமாகின. 4075 முஸ்லீம் கடகைகள் சிறையாடப்பட்டன அல்லது எரியட்டப்பட்டன. 35 முஸ்லீம் மகக்ள் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். 198 பரேபடு காயங்களுக்கு உள்ளானார்கள். 4 பெண்கள் கற்பழிக் கப்பட்டனர். 17 கத்தோலிக் தவோலயங்கள் எரிக் கப்பட்டன.

ஓர் சிறுபான்மை இனம் மீ தான தாக் குதலாக இருந்த போதும், சிங்கள தமிழ் தலகைவர்கள் சிறுபான்மை இனங்கள் மலே வறெுப்பதை தொடர்ந்து வளர்த்தனர். இந்த இனக் கலவரத்தின் காரணமாக பின்னால் முதல் பிரதமராக வந்த சனேநாயக் காவின் இரு சகோதரர்களும், அநாகரிக தரம்பாலவின் இரு சகோதரர்களும் கதைத்து செய்யப்பட்டனர். இதை விட பல முக்கிய பிரமுகர்களும் கதைதானார்கள். இவர்களை விடுவிப்பதற் காகவே சரேபொன் இராமநாதன் லண்டன் சனெறார். சிங்கள இனவாதிக் களுக்கு காக சரேபொன் இராமநாதன் லண்டனில் வாதாடியதற் காக, அவர் இலங்கை வந்த போது தரேில் வதைத் தவடம் கட்டி இழுத்தனர். அத்துடன் இனவாதிக் கள் 1917ம் ஆண்டு ஓரயேொரூ பதித்த இலங்கையருக் கான் ஆசனத்துக் கான் போட்டியில், சாதி குறறைத் த கராவ சாதியசைச் சரேந்த மாரக் கஸ் பெர்னான் டோவதை தோற் கட்டிக் கும் அளவூக் கு நன்றி தரெிவித் ததே ஆதரவூக் கொடுத்துனர். இங்கு சாதிய உணர்வூம் இணைந்து கொண்டது. இலங்கையில் பின்னால் ஆட்சிக் களுக்கு வந்தவர்கள் பலர் கடந்த கால இனவாத நடவடிக் ககைகளில் ஈடுபட்டவர்களாகவூம், இனவாத பசேசுகளில் ஈடுபட்டவர்களாவர். இதனால் இலங்கை இனவாதம் ஓர் அரசியல் போக் காகவே வளர்ச்சி பெற்றது.

1920 இல் சட்ட நிறுபண சபகைக் கு இந்திய பிரதிநிதிக் கள் தரெிவூ செய்வதை தமிழ் சிங்கள

இனவாதிகள் எதிர்த்தனர். 1929 இல் இந்திய மக்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்க முன்வைத்த போதும், தமிழ் சிங்கள தலைவர்கள் எதிர்த்தனர். மலையகத்தவர்கள் வறும் கபலிகளாக அடிமைகளாக தமக்கு சவேசெய்தபடி இருப்பதையே விரும்பினர். இதனைப் போன்றே பணிகள் மற்றும் தாழ்ந்த சாதிகளுக்குத் தொழிலாளர்க்கும் வாக்குரிமை வழங்குவதை தமிழ் சிங்கள தலைவர்கள் கட்டடாக எதிர்த்தனர்.

சி.டபிள்யு .டபிள்யு .கர்னங்கர 15.11.1928 இல் பாராளுமன்றத்தில் பசேமும் போது "இந்திய தொழிலாளர் இலங்கையின் நிரந்தர குடிகளை மீழ்க்கடித்து விடும். இந்தியர்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்குவதை எதிர்க்காதவர்கள் துரோகிகளே" என்றார். இதே போன்று "நான் கொழும்பில் வாழும் இந்தியர்களை விட தோட்டங்களில் வாழும் இந்திய கபலிகளைப் பற்றியே அஞ்சுகிறேன். இந்திய தொழிலாளி காலடை ஆறு மணிக் கு வலையைக் குப்பியே இரவு ஆறு மணிக் கு தனது கபலி லனை களுக்கேத் திரும்புகின்றான்... நாட்டும் நடப்புக்கள் என்ன திரியும்? ஆகவே அரசியல் விவகாரங்களில் வாக்களிக்கும் தகுதியும் அருகதையும் அவனுக்கு இல்ல" என்று 2.11.1928 இல் வீ .பி.எஸ் . விக்ரமநாயக பாராளுமன்றத்தில் பசேனார் . டபிள்யு .ஆர் .பி. பண்டாரநாயக 1930 இல் "இந்திய வர்த்தகர்க்கும் தொழிலாளிக் கும் அரசியல் அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டால் இன்னும் இருபது அல்லது முப்பது ஆண்டுகளில் அவர்களுடைய ஆதிக்கத்தில் நாம் வாழவேண்டிய நிலை ஏற்படும்மல்ல, எங்களுடைய எதிர்கால சீ வியமே ஒரு பிரச்சினையாகிவிடும் என்று நாம் எண்ணுவதில் எவ்விதத் தவறும்லை" அதே ஆண்டில் மீ ண்டும் அவர் "இந்தியர்க்கு வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டால் இலங்கையர்களாகிய நாம் எம்முடைய நாட்டிலேயே அந்நியர்களாகிவிடும்" என்றார் . சரே பொன் . அருணாசலம் "தோட்ட கபலிகளுக்கு வாக்குரிமை வழங்கக் கட்டாது என வாதிட்டார். தமிழ் சிங்கள தேசிய தலைவர்கள் மலையக மக்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்குவதை ஒருமனதாக எதிர்த்தனர் . பலாத் காரமாகவும் ஏமாற்றியும் நாடு கடத்திக் கொண்டு வரப்பட்ட மலையக மக்கள் அடிப்படவை வசதியற்ற நிலையில் வாழ்ந்தார்கள் . நாட்டின் தேசிய வருவாயை சொந்த உழவை பின் ஊடாக தந்து கொண்டிருப்பவர்க்கு எதிராக இனவாதம் கொழுந்துவிட்டு எரியத் தொடங்கியதே காட்டுகின்றது. காலனித்துவ பிரிட் டிசாருக்கு கால்களை துடைத்துவிட்டபடி, தேசியத்து இன அடிப்படவை எல்லகைக் குள் திரித்துவிடும் இந்த செயல் , வெளவறே காலத்தில் ஓரே வடிவத்தில் வளர்ச்சி பெற்றுது. இன்று பாலிகளும் இதையே செய்கின்றனர் . அன்று பண்டாரநாயக மட்டுமல்ல, தமிழ் சிங்கள இனத் தலைவர்களும் இந்த அடிப்படவை நிலையைக் கொண்டிருந்தனர் .

1930 இல் இந்தியரே வெளியறே என்ற கோசம் உயர் வர்க்கத்துக்க்கு எதிராக

முன்வகைக்கப்பட்டது. பரோக்குவரத்து அமைச்சர் 8000 பரோதை தனது இலாக்காவில் இருந்து வளியறையுமாறு ஒரு மாதநடையில் கொடுத்தார். 1939ம் ஆண்டு பரோக்குவரத்து துறையில் வலைசெய்த 4000 பரோதை இந்தியாவிற்கு திரும்பியனுப்பினர். 1931ம் ஆண்டு புள்ளிவிபரப்படி இந்தியத் தமிழர் 818 500 யாகும். இதில் 692 540 பரோதை தோட்ட தொழிலாளர்கள் ஆவர். மிகுதியானோர் பலவற்று கட்டுமான பகுதிகளில் தோட்டத்துக்கு வளியில் வலைசெய்தனர்.

மலையக மக்களுக்கு எதிராக இனவாதம் திட்டமிட்ட வகையில் தமிழ் சிங்கள தலைவர்கள் பிரச்சாரம் செய்தனர். தமது அதிகாரத்துக்கு ஏற்ப இந்த இனவாத நடவடிக்கையை ஒரு அதிகார வடிவமாக்கினர். 1937 இல் கொண்டு வரப்பட்ட உள்ளுராட்சி தரேதல் சட்டம் மலையக மக்களின் வாக்குரிமையை பறித்தது. உள்ளுராட்சி அமைச்சராக இருந்த எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி.பண்டாரநாயகாவே இச்சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார். இது ஆரம்பத்தில் தோட்டத்துறைகளில் இருந்த ஐரோப்பியருக்கு மறுக்கப்பட்டாலும், பின் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. அதே நேரம் இந்திய மலதனத்தை பெரியளவில் கொண்டிருந்தவர்களுக்கு பறிக்கப்பட்டவில்லை. இந்திய மலதனம் பெரியளவில் இலங்கையில் இருந்தது. 1945ம் ஆண்டு 750 இந்தியச் செட்டிகள் நிறுவனங்கள் 10 கோடிரூபா வங்கிப்பணத்தை கட்டுப்படுத்துதனர். இவர்கள் உள்ளூர் கடன்களை கட்டுப்படுத்துதி மக்களை கொள்ளையடித்தனர். இவர்கள் மொத்த வணிகத்தில் 90 சதவீதத்தையும், இடவை வணிகத்தில் 60 சதவீதத்தையும், சில்லறை வியாபாரத்தில் 40 சதவீதத்தையும் தமது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தனர். ஆனால் இந்த மலதனத்தை எதிர்த்து தசேயத்தை முன்வகைக்கவில்லை. மாறாக மலதனம் மீதுள்ள வர்க்ககாதல் அதை பாதுகாக்க இனவாதத்தையே முன்வைத்தனர். இந்தியா மலதனம் உட்பட பிரிட்டன் மற்றும் அனதத்து மலதனத்தையும் தசேய மயமாக்க கோரிப் பரோராடுவதற்கு பதில், இனங்களைப் பிளந்து இனவாதத்தையே தமிழ் சிங்கள தலைவர்கள் முன்வைத்தனர். இது இன்று வரை பொதுவான ஒரு இனவாத அரசியலாக உள்ளது.

1938 இல் தோட்ட தொழிலாளர்களின் வாக்குரிமை மறுப்பு ஒரு சட்டமாக வந்தது. இததை தொடர்ந்து 1939ம் ஆண்டு 2 25 000 இந்தியா வாக்காளர்கள் தொகை 1943 இல் 168 000 யாக மாறியது. இலங்கையில் அரசாங்கம் சார்ந்த பலவற்று துறைகளில் 1936 இல் 36 சதவீதம் இந்தியராக இருந்தனர். இது 1939 இல் 19 சதவீதமாகவும், 1941 இல் 12 சதவீதமாகவும் மாறியது. தமிழருக்கு இன்று நடப்பது அன்று இந்தியா தொழிலாளருக்கு நடந்தது. ஆனால் அன்று தமிழ் தலைவர்கள் இதற்கு துனையின்றனர். மலையக மக்களின் உழைப்பை உறிஞ்சி வாழ்ந்த தசேய இனங்கள், அவர்களின் உழைப்பின் மலம் இலங்கையில் பல நிரந்தரமான கட்டுமானப்பணிகளில் சூரணடியின்பு, அவர்களை

Written by பி.இரயாகரன்

Wednesday, 27 August 2008 20:03 - Last Updated Sunday, 14 June 2009 07:07

கவேலப் பட்டுத் தி தபுக் கியறியவும் மற்றைய இனங்கள் தயங்கவில்லை. 1939 படுக் குவரத்து அமைச்சராக இருந்த சரே. ஜோன். கொத்தலாவல 2500 மலையைத் தொழிலாளர்களைய படுக் குவரத்து துறையில் இருந்து துரத்தினார். தொடர்ச்சியாக மலையை மக்களைய படிப்படியாக வலையில் இருந்து நீக்குவது அதிகரித்தது. இதனால் அரசுத்துறையில் 26 சதவீதமாக இருந்த மலையைத் தொழிலாளர்கள் 1943 இல் 12 சதவீதமாக குறைந்தனர்.

1931 இல் இந்தியா வாக் காளர் தொகை 2.25 லட்சமாக இருந்தது. இது 1936 இல் 1.68 லட்சமாக குறைந்தது. அதனேரேம் மற்றைய இனங்களின் வாக் குரிமை 1931 இல் 10.5 லட்சத்தில் இருந்து 26.4 லட்சமாக அதிகரித்தது. 1940 இல் வாழ்விட தரிவு என்ற இனவாதச் சட்டத்தின் மூலம் 57000 மலையை மக்களின் வாக் குரிமை பறிக்கப்பட்டது. உண்மையில் மலையை மக்களின் உழைப்பை மலிவாக மற்றைய தேசிய இனங்கள் சூரண்பி கொழுக ஆசைப்பட்டன. ஆனால் அந்த மக்களுக்கு தேவையான உரிமையை வழங்க தயாராக இருக்கவில்லை. 1939ம் ஆண்டு இந்தியா பயிற்றுப்படாத இந்தியத் தொழிலாளர்களை வலியுறுத்துவதை தடை செய்த போது, இதையே நீக்கக் கோரி இந்தியா சன்ற குழுவில் இனவாத தலைவர்கள் முக்கியமானவர்களாக இருந்தனர். 1940 இல் இந்தியா சன்ற குழுவில் டி.எஸ். சனேநாயக, பண்டாரநாயக காவும் முக்கியமானவராக இருந்தனர். இவர்கள் தான் சமகாலத்தில் இனவாதத்தை உச்சத்தில் தொடங்கியதுடன் அதை நிலைநிறுத்தினர். மலையைத் தலைவிரிவாக மலிவான உரிமைகள் அற்ற அரையடிமைக் காலிகளை இனம் கடந்து இறக்கவும், இனவாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு மலையைத் தலை பாதுகாக்கவும் என்ற இரட்டை நடவடிக்கையை பின்பற்றினர். என்.எம். பரேரோ 1937 இல் இந்திய தொழிலாளர்களை இறக்க குமதி செய்துவதற்கு லசைன்ஸ் வழங்குவதை நிறுத்தக் கோரி தீர்மானம் கொண்டு வந்த போது, 29 வாக் கு எதிராகவும் 5 வாக் குகள் ஆதரவாகவும் கிடந்தது. எதிராக வாக் களித்து இந்தியத் தொழிலாளர்களைய இறக்கக் கோரியவர்கள், சமகாலத்தில் வலியுறுக்கோரும் இனவாதத்தையும், வாக் குரிமையையும் பறித்தபடியே இதையே எதிர்த்தனர். 1948 இல் பிரஜாவூரிமையை பறித்தவர்களும், நாட்டை விட்டு வலியுறுக்கோரியவர்களும் இவர்களே. மலையை வாக் காளர் தொகைய படிப்படியாகவே இந்த பிரஜாவூரிமை பறிப்புக்கு முன்பே பலவற்றை இனவிரோத சட்டங்கள் மூலம் சரிந்து வந்தது.

ஆண்டு

வாக் குகள்

1921-24 13 000

1931 100 000

1936 145 000

1939 225 000

1943 163 000

1948 இல் 10 இலட்சம் மக்களின் வாக்குரிமை ஓரே நாளில் பறிக்கப்பட்டது. இனங்களை எதிரிடையாக நிறுத்திய இந்த இனவாத நிகழ்வு அடிப்படையில் மலதனத்தை காப்பற்றுவே கையாளப்பட்டது. இனங்களாகக் கிடையிலான மோதலை உருவாக்கியதன் மூலம், எலும்புகளை கைப்பற்றும் இனத் தீவிர யுத்தமாக இழிவாகக் கமுமிந் தது. அடிப்படையில் திருநாடின் சண்டைக்கு வழிகோலியது. இனவாதத் தை கட்டவிழ்த்து விட்ட பி.எஸ்.சுனேநாயகர் 1947 இல் மலையைக் கைப்பற்றினார். இங்கு தனிவாகவே இனவாதம் மலதனத்தை பாதுகாக்கும் அடிப்படையில் எழுச்சிபெறவதற்குக் காட்டுகின்றது. இதையே இன வரலாறு தொடங்கியுத்ததின் இன்றைய எல்லை வரையிலான விரிந்த தளத்தில், பரஸ்பரம் அரசியல் உள்ளடக்கமாக காணப்படுகின்றது. 1947 தரே தலின் பின்பு மலதனத்தைப் பாதுகாக்கப் போலிச் சூதந் திரத்தை பெற்றவர்கள், இனங்களை திட்டமிட்டபடியே பிளந்தனர். கட்சிகளும் தலைவர்களும் இன அடிப்படையில் உருவானார்கள். இன எதிர்ப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட பிழைப்புவாதம், இனங்களை எதிர் நிலைக்கு தள்ளிச் சென்றனர். இந்த இனவாதத்தையே தமிழ் தலைவர்களும் கட்டாகச் செய்தனர். இதில் மூதலில் மலையைக் கைப்பற்றும் மலே தமது இனவாதத்தை கட்டவிழ்த்தனர். சிங்கள தமிழ் தலைவர்கள் மலையைக் கைப்பற்றும் எதிராக மின்று பிரதான மனிதஉரிமை மீறல் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தனர்

1.1948 இல் கொண்டு வந்த பிரஜா உரிமைச் சட்டம்

2.1949 இல் கொண்டு வந்த இந்தியா பாகிஸ்தான் பிரஜா உரிமைச் சட்டம்

3.தரே தல் திருத்தச் சட்டம் மஹிமம் மலையக மக்களின் வாக் குரிமையை பறித்தனர் .

இந்த பிரஜாவுரிமைச் சட்டம் சிங்களவரை சிங்கப் பெயரைக் கொண்டே அடையாளம் காண வழிவகுத்தது. ஆனால் மற்றைய இனங்களுக்கு அது நிராகரிக்கப்பட்டது. 1895 லேயே பிறப்புரிமையை பதிவு செய்யும் சட்டம் கொண்டு வந்த நிலையில் , பிரஜாவுரிமைச் சட்டம் இதை சாதகமாக்கியது. இந்த பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்தை ஜி.ஜி.பொன்னம் பலமும் , நசேயாவும் , எஸ்.சுந்தரலிங்கமும் ஆதரித்ததுடன் , பாராளுமன்றத்தில் மலையக மக்களுக்கு எதிராக இனவாதத்தைக் கக்கினர் . இந்த இனவாதத்துக்கு கம்பளம் விரித்து உதவியதற்காக, சிங்கள இனவாதிகள் ஜி.ஜி.பொன்னம் பலத்துக்கு மந்திரி பதவியை வழங்கினர் . இந்த பச்சை துரோகத்தை எதிர்த்து "இன்று அவர்களுக்கு நாளை எமக்கு" என்று கபறி சலெவ்நாயகம் கங்கிரஸ் சில இரூந்து பிரிந்து, தமிழ் அரசுக் கட்சியை 1949 லேயே தொடங்கினார் . மலையக மக்களின் வாக் குரிமையை கோரி வந்த தமிழரசுக் கட்சியும் சலெவ்நாயகமும் 1956 இல் அதைக் கைவிட்டே பண்டா- சலெவ் வா ஒப்பந்தை கையெழுத்திட்டார் .

ஓர் தசீய இனத்தையென்றையென்ற இனத்தலைவர்கள் கட்டடாக சதி செய்து மண்ணில்

இருந்தே பிடுங்கிய போது, அவர்கள் உரிமைகளற்ற நிலைக்கு தள்ளப்பட்டனர். வாக் குரிமை இருந்த போது அவர்களைச் சூற்றி வந்த பாராளுமன்ற கதிரை அரசியல் கட்சிகளான தீசியவாதிகளும், இடது வடேமிட்டவர்களும் அந்த மக்களை நடுவீ தியில் கைவிட்டனர். அந்த மக்களின் உரிமைக்காக போராடவதன் மடிலம், பாராளுமன்ற கதிரை கிடயாதது என்பது உறுதியாகியது. இந்த நிலையில் முன்னைய தலைவர்கள் சம்பிரதாயப்பிர வமாக இதனை கண்டிப்பதுடன் தம்மை நிலைநிறுத்த முனைந்தனர். இனவாத அரசியலில் குளிர் காயந்தபடியே கதிரை வடேட்டையில் இறங்கினர். படிப்படியாக இடதுசாரிகள் இனவாத அரசியலில் தம்மை இனம்காட்டினர். இது இலங்கையின் இடதுசாரி வரலாறாக மாறிவந்தது. இதில் இருந்து இன்றாவரமை ளவில்லை. இதற்கு சில விதிவிலக்குகள் இருந்த போதும், அது வளர்ச்சிபறெ முடியாத அளவுக்கு இந்த இனவாதத்தனை தளெிவாக வறே பரித்தது அதனை அம்பலப்படுத்தி வர்க்க அரசியலை சமிக் மயமாக கவில்லை.